

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 42. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 17 October 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

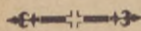

Prinsen af Preussen.

Regentskapet i Preussen.

Då Preussens konung, såsom man vet, sedan längre tid tillbaka varit behäftad med en sjukdom, som gjort honom oförmögen att sköta regeringen, så har helt nyligen fråga blifvit väckt om att han rentaf skulle abdikera till förmån för den bekante Prinsen af Preussen. Konungen har dock uttryckligen satt sig emot detta förslag och vill på sin höjd medgifva, att prinsen, som alltsedan Oktober 1857 förestått regeringen, tills vidare får bibehålla detta förordnande. — Den 17 Okt. skulle Preussiska kamrarna sammanträda, för att afgöra den viktiga frågan.

Prinsen af Preussen, *Fredrik Wilhelm Ludvig*, hvars porträtt återfinnes å förestående sida, är född d. 22 Mars 1797. Han är son till Fredrik Wilhelm III och således broder till konungen. Han har nyligen varit militärguvernör i preussiska Rhenprovinserna och konungens löjtnant i Pommern. Prinsen är mera ansedd som soldat än som politiker och har alltid afhållit sig från hvarje opåkallad inblandning i regeringsärendena. Hans politiska grundsatser anses vara absolutistiska, men likväl moderata, och det är temligen visst att Preussen under honom skall komma att taga en viktigare del i den europeiska politiken än det på senare tiden gjort.

De nordamerikanska guldlager.

Begäret efter rikedom är så nära förknadt med den mänskliga naturen, att det ända från de fiskätande Eldsländarne till

de mest snillrika Europeer knappast torde finnas en människa, hvars hjerta ej genom den ädla metallens klang kan blifva försatt i en glad rörelse och som icke skulle uppbjuda snart sagdt alla möjliga medel, för att sätta sig i besittning af en så stor kvantitet som möjligt af detta verldsbeherrskande mineral.

Det har utan tvifvel alltid förhållit sig så — såsom redan jordens äldsta bok, bibeln berättar oss — men den nyare tiden har i sin ifriga sträfvan efter ett hastigt förvärfvande af jordiska egodelar säkerligen bragt detta till kulminationspunkten, och en smärtsam känsla bemäktigar sig den tänkande människan, då hon kastar en blick på den förgångna tiden, då den aktningssvärde och hederlige köpmannen, handverkaren och bonden endast på en säker, redbar väg arbetade upp sig till välstånd, då deremot i närvarande tid, en stor del af all handel och vandel är beroende af en hop sammanrafade spekulanter, af hvilka de flesta, likasom dagsländor, gå till botten genom sina yrkesbröders smutsiga närighet, under det att många med portemonnaien i hand på ståtliga hästar och i sammetsklädda vagnar draga fram och med förakt se ned på de arma stackare, hvilka måste gå till fots och icke, i likhet med dem, förbi tukthus, rep och pistoler lyckats uppsvinga sig till Plutus' tron.

All aktning må dock tillerkännas den redbare aflärsmanen, hvilken, aktande på tidens tecken, med klok, aktningssvärd

beräkning dragit fördel deraf, och honom gäller icke förestående anmärkning. Denna träffar blott de okunniga och raa småmänniskor, hvilka ur den orenlighet, hvare de blifvit uppammade, utsträckt sin snåla hand och efter ett lyckligt handgrepp tro sig ha blifvit gentlemän, fastän den atmosfär, som omgifver dem, omöjlig kan förskingras genom något slags "*Eau de mille fleurs*", om också en flaska deraf gällde en hel million.

"Att hastigt blifva rik!" — Detta valspråk begagna tusen af dessa lycksökare, som sakna hägen att i sitt anletes svett gå framåt. Hvilken stor uppståndelse måste det icke således blifva, då öfver Atlantiska oceanen och Medelhafvet budskapet kom om de oerhörda guldlager, som Australien och Kalifornien buro i sitt sköte! Från alla världens orter och vår strömmade hög- och lågättade galgfoglar till det nyupptäckta "Dorado"; den lössläppte spetsbofven gick arm i arm med den ruinerade adelsmannen; den afsatte presten med den utsvälte ateisten, hund med katt; — ty der borta låg ju den väldiga jordiska gudomligheten skälpundervis kringspidd, alldeles som kiselstenen hos oss, och man behöfde endast plocka upp några centner, för att i hembygden kunna lefva som en halfgud.

Dock, de stora förhoppningarne sjönko under nollpunkten, då man anlände till guldområdet. Endast arbete, oerhördt svårt arbete förmådde framskaffa guldet, och detta låg icke der skälpundervis, utan

ovilkorligen ett steg tillbaka. Men Antonia steg fram till den unga mulattiskan, fattade båda hennes händer och förglömdo till den grad sin värdighet såsom »hvit» och herrskarinna, att hon omfamnade henne.

Efter någon tystnad sade hon till henne:

— Jag har hört allt, Tobina! Men du är mig tillgifven — icke sann? O, du skall i djupet af ditt hjerta bevara den olyckliga hemligheten?

— Den skall dö med mig, min fru! — svarade mulattiskan. — Men, för himlens skull, — utropade hon och föll till Antonias fötter. — Om ni älskar honom, så återse honom aldrig mera; markisen vet allt!

— O Gud! — utropade på samma gång Josefa och markisinnan.

— Och ni vet väl att han då skulle döda honom. Att han denna afton ej öfverraskat er här, därför har ni att tacka mig.

— Dig?

— Ja, just mig! Påminner ni er icke, nådig fru, en dag då ni kort efter herr von Harens fall ifrån hästen

MULATTSKAN.

Novell.

(Forts. fr. N:o 41.)

— "Hvad jag säger: den man, som jag icke kan nämna, är ädel, skön, ung, modig; jag har till honom vänt all min båg, och han har ingenting vetat derom. Detta var min hemlighet. Men en dag befann jag mig i närheten af en kvinna, som var ädel, ung och skön såsom han, och jag kände af denna kvinnas blickar, blekhet och darrningar, att hon, likasom jag, skänkt sitt hjerta åt samme man. Jag kunde spionera, och jag spionerade äfven.

— Olyckliga! — utropade Josefa — den man, du älskar, är . . .

— Tyst, amma! — sade Tobina, idet hon lade sin hand på hennes mun; — tyst, vår fru skulle kunna höra . . .

— Antonia? — mumlade Josefa bestört.

— Ja, vår fru; — svarade slafvinnan sakt — ty hon är här, jag vet det nog; denna afton har hon mottagit herr von Haren, under det att jag af vrede och svartsjuka grätit utanför porten.

— Gode Gud i himlen! — utropade amman, idet hon nedsjönk på en stol — vi äro således förlorade!

— Och hvarför det? — frågade Tobina. — Därför att jag vet att nådig fru har sett herr von Haren? Därför att jag har sett honom gå ut och in här? Ja, ni vore förlorade, om någon annan än jag kände denna farliga hemlighet; ja, förlorade, om icke jag älskade Antonia som mig sjelf! Hvarför skulle jag väl bereda ert förder? . . . Jag skall snarare rädda er, om det behöfves.

Vid dessa ord öppnades dörren till angränsande rum och Antonia visade sig, blek och upprörd. Tobina tog

endast i små korn. Många läto ej afhålla sig af dessa hinder, utan arbetade sig systematiskt upp till en verklig välmåga; men många, och isynnerhet galgfogelsnoblessen, tillgrepo andra sysselsättningar, hvilka fordrade mindre ansträngning. Den frie spetsbofven stal, den ruinerade adelsmannen blef svinherde, den forndne pastorn döpte, predikade och höll spelhus, och ateisten blef hans klockare.

Man kan lätt föreställa sig att en uppenbar laglöshet, snart inträdde i ett land, hvilket plötsligen blifvit öfversvämmadt af tusentals människor; men detta missförhållande blef dock med synbar hastighet undanröjdt, ehuru naturligtvis med tillhjälp af repet och karbasen.

Sedan tio år tillbaka är Kalifornien, om hvilket vi här hufvudsakligen tala, ett odladt och blomstrande land med städer och mejerier, banker, teatrar, domstolar, hoteller, bad och vidsträckta handelsförbindelser. Man gräver visserligen ännu upp guld; men omsättningen deraf är just icke särdeles stor, hvaremot den flitige handverkarens och landtmannens arbete är ganska indrägtigt.

Kalifornien hade blifvit försatt i ett visst behagligt lugn och guldfebern spökade ej längre på ett sjukligt sätt i folkets hufvuden, då plötsligen — det var i Maj innevarande år — en ny underrättelse, som satte allt i en vansinnig rörelse, framträngde från det vestliga Hudsonbaylandet. Vid Frazerfloden hade man i flodsandens funnit oerhörda guldmassor. Då

lemnade inom sex veckors tid ej mindre än åttatusen människor det välsignade Kalifornien och begåfv sig skyndsamt åstad till den nyupptäckta skattkammaren. Kineser, Amerikanare, Judar, Fransmän, Negrer, representanter af alla Tysklands trettiosex stater, gammal och ung, man och qvinna, alla hastade mot Norden.

Man har från Kalifornien redan erhållit underrättelser, hvilka till följe af denna utvandring uttala stora farhågor för hufvudstädernas Sacramentos och Stocktons, närmaste framtid. Det rörliga affärslifvet har upphört, man säljer landt gårdar och stadsegendomar till vrakpris och arbetslönerna stiga. Timmermän erhålla dagligen 4 å 5 dollars (omkr. 15 å 18 rdr 36 sk.); murare 6 å 7; biträden vid lossning af varor 5 å 6, handlangare 3 å 4 dollars; och från arbetena å Sacramentojernbanan ha samtliga arbetare lupit sin kos, så att man måst lega Kineser.

Enligt uppgift af en till England nyligen anländ marinofficer kommer arbetskrafternas förminskning att blifva af oberäkneliga följder för Kalifornien och man är betänkt på att draga Kineser in i landet; ty dessa ha ännu icke blifvit angripne af guldfebern, utan fortsätta lugnt sina arbeten i minorna eller ute på fälten och i städerna.

Man helsade i Juni månad några tusen Kinesers ankomst till Kalifornien med jubel och om den upprörda sinnesstämningen der ej snart upphör, torde det blifva en ren nödvändighet att äfven införa Kuli's.

såg honom komma ridande utaf gatan? Då ni fick se honom, uppgaf ni ett rop, som förråde er för mitt hjerta. Markisen var i ert grannskap; han har också hört er, har sett er rörelse, och hans panna blef dervid mörk af vrede. Efter det ögonblicket har han bespejat alla era steg, alla era förströelser, alla era suckar. Jag har gjort det samma som han . . . Men markisen har tagit två Catalonier, vid namn Isturiz och Algedro, i sin sold. De höra till det röfwareband, som grasserar i San Marcos skogar. Ack, jag känner dem alltför väl; ty en utaf dem bjöd mig tjuge uns guld, om jag ville bistå dem. I går ha de ertappat Josefa, då hon på gatan tilltalade sennor Edmund, och då ni i dag på morgonen var i San Franciscos kyrka, såg jag öder båda männen genom trädgården gå in i hotellet. Jag smög mig ända till dörren till markisens rum och hörde att man talade om förra aftnens möte. Jag aflägsnade mig hastigt, för att gifva herr von Haren en varning; men han har icke brytt sig derom. Markisen inkallade mig och hotade mig med femtio piskslag, om jag icke meddelade honom allt hvad jag

visste om Josefas möte med herr von Haren. Jag försäkrade honom beligt att alltsammans var mig obekant. Några ögonblick derefter uppdrog han mig, under hotelse att å allmän gata låta piska mig, att förskaffa mig kunskap om när ni går ut och hvart ni då går. Jag låtsade som om jag ville efterkomma befallningen och bedrog honom, idet jag försäkrade honom att ni gått till er »estancia», Santa Bonaventura, för att hemta blommor och frukt.

Antonia hade, hvit som en lilja, med tårfyllda ögon afhört Tobinas berättelse.

— Du visste således — utropade hon — att jag skulle komma hit?

— Ja! — svarade mulattskan. — Då jag såg herr von Haren gå ut, följde jag honom på långt håll, och när jag såg honom gå till Puerta de Tierra, tänkte jag ej annat än att ni skulle komma till er ampa. Ack, nådiga fru, — sade Tobina slutligen, i det hon kastade sig till markisinnans fötter — om ni alskar honom, så återser ni honom icke: jag försäkrar er att ni då får bära ansvaret för hans död!

Det nyupptäckta gulddistriktet hör till de ofantliga Hudsonbayländerna, hvilkas handel England tills vidare lemnat i händerna på Hudsonbaykompaniet. Detta pels-handelsbolag gör nu sitt fribref och sitt oinskränkta handelsmonopolium gällande; men den harm, som i följd deraf herrskar ibland guldgrävarne, gör det påtagligt att man snart måste komma i konflikt med hvarandra.

Emellertid går området ikring Frazerfloden, denna herrliga segelbara kustflod, utan tvifvel en stor framtid till mötes; ty landets förträffliga läge, Englands önskan att ega en hufvudstation invid Stilla oceanen, Hudsonbaykompaniets år 1859 upphörande fribref, samt projektet om en brittisk-amerikansk jernväg till Stilla hafvet äfvensom Englands afundsjuke i anledning af Franziscos vikt såsom handelsplats, alla dessa omständigheter äro potenser, ur hvilka det vestra Hudsonbaylandets betydenhet skall framstå som en segerrik exponent.

Fartyg af alla slag äro oafbrutet sysselsatta med att föra invandrare och lifsmedel till det nya gulderlandet; ty ännu är lefnadssättet der allt annat än komfortabelt.

— Vi funno — skrifver ofvannämnde marinofficer — nära Frazerflodens mynning tvenne af ylletäcken och stänger sammansatta hyddor, i hvilka ett blandadt sällskap var boende. Detta bestod af 24 personer, 18 män och 6 qvinnor, bland hvilka sednare 4,000 Indianskor, hvilka tycktes lefva mycket förtroligt med samt-

Tobina var skön, då hon bad så. Antonia tvekade att gifva henne något löfte. Josefa måste träda emellan och utverkade åtminstone så mycket af Antonia, att man skulle låta några dagar gå förbi, för att alleda markisens miss-tankar.

— Skrif till honom derom! — utropade Tobina i en halft triumferande ton.

— Skrifva till honom derom? — upprepade Antonia.

— Eller . . . vill ni kanske mörda honom? — utropade mulattskan.

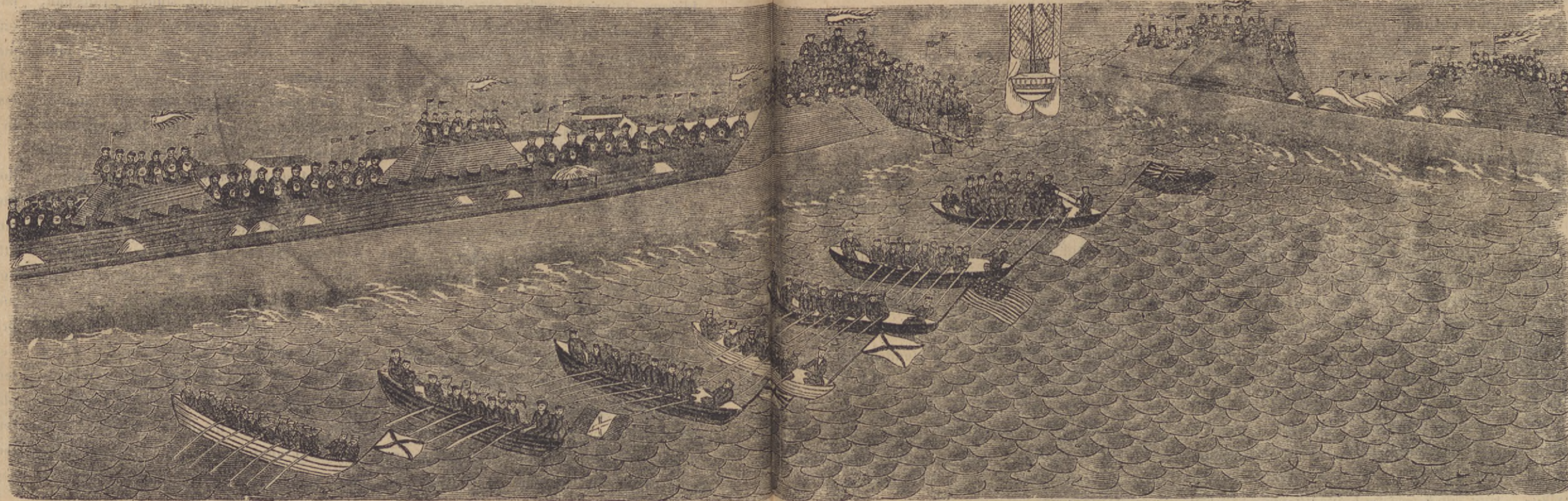
— Men hvem skulle föra brevet till honom? — frågade markisinnan.

— Jag, — svarade den unga slafvinnan.

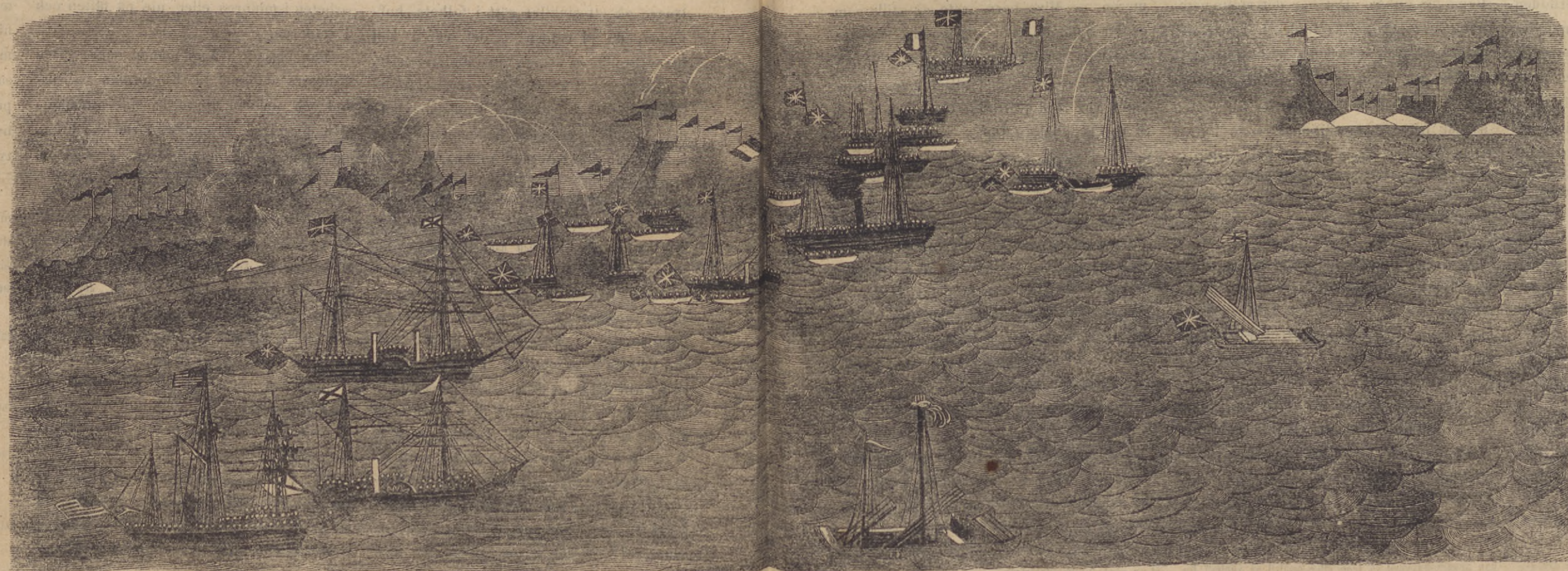
Antonia kastade en frågande blick på den sköna mulattskan.

— Nej, — sade hon för sig själf — jag skall icke skrifva till honom; ty hvem ansvarar mig väl för att hela mulattskans historia är sann och att markisen vet om något?

Hon var just färdig att sönderrifva biljetten, som hon
(Fortsättning pag. 329.)

Kinesisk målning, föreställande huru Frankrikes och Englands ambassadörer öfverlemnade depescher till generalguvernören i Petcheli.

Kinesisk målning, föreställande de förenade flottornas anfall mot fästet Pei-Ho.

lige herrarne i sällskapet. Dessa personer egde några gamla båtar, i hvilka de ämnade gå uppför strömmen, och de lågo nu blott och väntade på ett amerikanskt skepp, ur hvars förråder de ville förse sig med för guldgräfningen nödiga redskap. — Två ibland sällskapet, en Tysk och en Holländare, hade sina verkliga fruar med sig, ett par blonda, vackra kvinnor, hvilka påtagligen tycktes ha sett bättre dagar. — Ända till skeppets ankomst föredrefvo guldgrävarne sin tid med att röka, dricka rum, gräla och slåss, hvarvid den af dem på ett års tid valde skiljedomaren vanligen erhöill de flesta slagen.

De lifsmedel, som anlände med skeppet, voro särdeles dyra. Så kostade t. ex. en mark smör inemot 4 rdr, en mark mjöl omkring 1 rdr 30 sk. och ett skällpund socker öfver 4 rdr. För två ark postpapper betalade en tysk guldgräfvare en matros två dollars eller omkring 7 rdr 24 sk.

Om man med lugnt omdöme betraktar de Kaliforniska sakernas ställning i afseende på utvandringen till Hudsonbayländernas guldminor, så torde halföns kulturutveckling derigenom ingalunda hämmas, utan snarare befordras, ty att det företrädesvis är de råaste och onyttigaste elementerna, som dragas till Frazerfloden, det är fullt och fast säkert, och man har sålunda på ett behändigt sätt blifvit dessa qvitt. Regeringen skall göra väl i att vända sin uppmärksamhet såväl till handeln som åkerbruket; ty båda bilda de stora pulsåderna, utan hvilka en stats-

kropp snart måste förtvina. Kaliforniens landbruk skall bereda staten större välsignelse än dess metallskatter och guld-vaskarefölje gjort, och England torde se sig tvunget att äfven i det nya guldländet använda repet och karbasen till dess bättre seder äfven här kunna slå rot och folkvandringens oförbätterliga afskum söka sig ett nytt "Dorado".

(Efter "Illustriertes Familienjournal.")

Kinesiska målningar.

Vi meddela å sidd. 328—329 tvenne kinesiska målningar, föreställande, den ena en högtidlig ceremoni, hvarvid de franska och engelska ambassadörerna till generalguvernören i Petcheli öfverlemnade depescher från sina resp. regeringar; — den andra ett, under den 24 Maj, af de förenade flottorna verkställt anfall mot kinesiska fästet Pei-Ho. Man kan af dessa teckningar finna, dels huru Kineserna uppfatta det Europeerna under deras ögon utföra, dels ock hvilken märkbar förändring den kinesiska klädedräkten undergått.

Ett förolyckadt emigrantskepp.

Ännu i Augusti månad såg man straxt utanför Kustens hvarf ett amerikanskt skepp ligga för ankar. Det bar det stolta namnet "May Queen" (Majdrottningen) och skulle härifrån öfverföra åtskilliga emigranter till Amerika. Ibland dessa sågo vi med lifligt deltagande en fru (af en skånsk friherrlig familj) med trenne döttrar af hvilka den äldsta ej var öfver tretton

år gammal. Dessa voro alla tre födda i Amerika, ty modren hade redan förut der varit bosatt och skulle nu, efter ett åttio-årigt vistande i fäderneslandet, återvända till sin man i Viscountsin.

Fartyget afgick härifrån den 20 Augusti, och man hade på någon tid ej någon vidare kännedom derom. Men plötsligen hörde man här berättas, att någon seglare ute på öppna hafvet funnit ett skepp, drifvande vind för våg, men hvilket vid närmare undersökning befanns ej ega en enda menniska ombord. Detta skepp var "May-Queen." Man var till en början oviss om, hurvida denna berättelse kunde vara sann, men en ifrån Liverpool nyligen anländ skrifvelse från den ofvannämnda frun har tyvärr bekräftat densamma. Vi meddela ur hennes bref följande utdrag:

"Liverpool den 23 Sept. 1858.

— Du blir säkert förvånad öfver att så snart få höra af mig. Jag har lidit mycket, sedan jag såg dig. Vår passage var stormig och jag var i elfva dygn mera död än lefvande. Den 4 September inträngde vattnet så i vårt fartyg, att vi alla ej väntade annat än att den natten kallas till räkenskap hos den rättvise domaren. — Mina barn greto ej; stilla som englar bådö de Gud att, om det så vore hans vilja, sända oss ett skepp, eller ock gifva oss en stilla död tillsammans. Kaptenen var rörd till tårar öfver dem och så var hela besättningen. — Jag förmådde blott krypa ikring och samla ihop det

redan börjat skriva, då hon hejdade sig och sade till sig sjelf:

— »Komed emot komedi! Jag skall lemna henne biljetten: ty om jag nekade henne det, så kunde hon förråda mig; — men Josefa skall få framföra en annan.

Hon lemnade nu biljetten åt Tobina, som gömde den under sin mantilj.

— Men »serenos» skulle kanske kunna fastaga mig och föra mig i fängelse; — yttrade denna plötsligen — ni måste därför gifva mig en fristid.

— Här! detta är mer värdt än en sådan, — sade markisinnan och gaf henne börsen. — Serenos skulle kunna påstå att de ej kunde läsa; men en dublon kunna de skilja från en piaster.

— Tack! — utropade Tobina och skyndade derifrån.

IX.

Då den unga mulattiskan aflägsnat sig, började Antonia frukta, att hon möjligen visat henne ett alltför stort förtroende. Josefa lofvade henne därför att följande dag gå i kyrkan och om Edmund då ej vore der, begifva sig

hem till honom och inbjuda honom till ett rendezvous för följande afton.

Antonia hade i sällskap med amman återvänt till hotellet, båda bärande en hel mängd blommor och frukt. Vid det buller, de gjorde, hade markisen begifvit sig till sin frus kammare, och, på det hon ej skulle fatta någon misstanke, med den vanligaste min i verlden förfrågat sig om deras promenad.

Antonia svarade, att hon först gått i kyrkan, derifrån till vallfartsorten vid Fiskarkorset och slutligen hvilat ut hos sin amma, hvars trädgård hon riktigt utplundrat, såsom hon leende yttrade.

Markis Daguilla gjorde häremot ej den ringaste anmärkning. Då han var borta, sade Antonia till Josefa:

— Du ser väl att han ej har någon aning. Skulle han annars ha varit så lugn eller smålett så vänligt? Du går nu i morgon i kyrkan och säger Edmund, att jag väntar honom på aftonen.

— Hos mig?

— Nej, i Magnificencia!

Magnificencia var en praktfull park, en blomsterträdgård, som markisinnan egde på något afstånd ifrån Havannah och der hennes man hellre såg att hon hemtade frisk luft än på Paseopromenaden.

Knappast hade Daguilla lemnat sin fru, förrän Isturiz smög sig till honom. Sedan de utbytt några dyrt betalda ord, afskedade markisen banditen, hvarvid han anbefalldes denne den största vaksamhet.

Följande morgon kom Daguilla mycket tidigt in till sin fru.

— Jag har nyss fått ett bud från min sockerplantage Felicitade; — sade han. — Min mayoral berättar att elden förstört tre sockerfält och jag måste därför genast begifva mig dit. Ni skall under min frånvaro uppföra er tadelst, Antonia, och tänka på mig — icke sant? Och åt er värd, Josefa, anförtro jag min fru i främsta rummet! — tillade han.

— Du ser att det icke var sant! — utropade markisinnan, då hennes mau var borta. — Tobina är

nödvändigaste; ty af de tre små räddningsbåtarne var det endast två, som dugde — den tredje sjönk genast. — Då beslöt jag, att om något annat skepp ej blefve synligt, hellre med barnen på skeppet gå till botten än att gråla med de andra passagerarne om en plats och kanske ändå blott få lefva en timma längre. Men nu skickade Gud, i nödens bittraste stund ett skotskt fartyg, och o hvilket jubel! Aldrig har jag i smärtans stunder så erfårit Guds allmakt och frälsarens nåd som då. — Då vi kommit i båtarne trodde alla att de skyhöga böljorna skulle sluka oss innan vi nådde det skotska fartyget. Passagerarne skreko och bådo för oss; ty jag och barnen voro de första. Jag var själf liknöjd för allt. Sedan jag kom ombord på det skotska fartyget var jag oftast sanslös; men de vårdade mig ömt der. — Jag är nu, Gudi ärad, bättre, men utan penningar och utan vänner; det lilla jag eger qvar är förstördt af saltsjövattnet. Sjelf är jag blåfläckig af slagen, jag fått i hufvud och på kropp vid dånningarne och då fartyget sprang läck samt då vi transporterades i båtarne. — Den svenske konsuln vill ej hjälpa mig, därför att mina barn äro födda i Amerika och deras far der bosatt och naturaliserad. Amerikanske konsuln vill ej hjälpa mig, emedan jag är född i Sverige. Svenske konsuln har gifvit de svenske bönderna och handverkarne kläder och fritt logis och hjälpt dem med deras öfverfärd till Newyork. — Jag är emellertid tvungen att snart lemna det dyra England och på alla sätt försöka komma till Amerika. Utblottad på allt vill jag ej återse Sverige. —

Elise v. K."

Jernvägsfesterna den 4 och 5 Oktober.

Den föga kända, sällan omtalade lilla staden Fahlköping har i dessa dagar höjt sig ur sin obetydlighet och, om också endast för några få timmar, varit en mötesplats för furstar och högt uppsatte män. Den har nemligen bildat själfva utgångspunkten vid öppnandet af statens stora jernväg, då detta den 4 dennes med stor pomp och ståt försiggick.

När denna högtidlighet börjades, "klarnade himlen", enligt hvad i en berättelse derom nyss blifvit sagdt; och vi älska att antaga detta som ett godt omen. Stor presentation för våra prinsar, hvilka alla tre denna dag infunnit sig i Fahlköping, föregick den egentliga festen; derefter kom en lyckad frukost i en smakfullt dekorerad sal inom stationshuset, och nu sattes det första bantåget i gång och förde både höga och låga passagerare genom en ståtlig, med flaggor, vimplar och guirlander sirad äreport, in på den nya jernvägen. Det gick som en dans till Göteborg, dit trängen kl. 5 e. m. anlände och då välkomnades med kanonskott. Bahallens façader voro här dekorerade med konungens och prinsarnes namnchiffer, samt de läns och städers vapen, hvilka genom jernvägen blifvit förenade. Från taket svajade ståtliga fanor och under detsamma såg man på för tillfället uppförda läktare mer än en fagerkändad tärna rikta sina blickar mot de unga furstarne.

Hos länets höfding intogo de höga gästerna sin middag, hvarvid öfverste Ericson, jernvägens egentlige skapare, erhöill Wasaordens stora kors. Aftonen hade att bjuda på en rätt vacker illumination, med åtskilliga transparenter, i hvilka man dock saknade bokstäfverna *N. E.* Samma qväll var stor bal å börsen.

Följande dag intogs en splendid middag, äfvenledes å börsen, dervid man bland annat åt fasaner, hemtade ifrån England och tillagade af en kock ifrån Köpenhamn. Här vankades tal och skålar, och en känd poet hade för tillfället författat ej mindre än 8 poemer, af hvilka ett till kronprinsen och ett till öfverste Ericson voro rätt lyckade. I det sednare hette det bland annat:

"När de många fästen falla,
Hvarvid hvilar krigisk håg,
Skola dina fästen alla
Stånda ifrån våg till våg
Och din ära återskalla
Vid ditt minnes segertåg! —

— en profetia, i hvilken vi till alla delar instämma. — Aftonen illustrerades af ett fackeltåg med sång utanför prinsarnes bostäder, och flera hus voro äfven nu illuminerade. Men följande dag var allt åter i sitt vanliga skick; ty de höga gästerna hade redan tidigt på morgonen lemnat staden.

Kakabikas vattenfall.

Vid pass fem svenska mil ifrån Öfresjön i Nordamerika bildar floden Kakabika vattenfall, som äro bland de vackraste man hitintills lärt känna. Deras höjd har vid, under förlidet år, anställd mätning befunnits uppgå till 119 fot och 6 tum. Den vattenmassa, som der störtar sig utför den lodräta branten, är inemot en half gång större än i den del af Niagara, som kallas "Amerikanska fallet." Vattnet i Kakabikas fall är af ljus, chokoladbrun färg, hvilken ger det ett ganska egendomligt, men äfven vackert utseende, isynnerhet då man ser det nedifrån i starkt solsken.

förryckt. Men — tillade hon plötsligen — hvar är Tobina? Jag har icke sett henne sedan i går afton.

— Serenos ha kanske arresterat henne; — svarade Josefa. — När jag kommer ifrån kyrkan skall jag låta sätta henne i frihet.

Dylika arrestringar af slafvar efter nattens inbrott äro i kolonierna så vanliga, att herrarne föga bry sig derom.

Edmund begaf sig till kyrkan, helt och hållet upptagen af tanken på den lycka, som väntade honom. En kort stund efter honom infann sig äfven Josefa och var ej litet förvånad öfver att träffa honom, då hon sedan Tobina lemnat honom brefvet, knappast hade påräknat detta.

Då han steg upp ifrån bönens tillhviskade hon Edmund de orden:

— I afton klockan sju gör ni en promenad på vägen till Moro. Ni skall der få se en neger, som rider på en skymmel, och den skall ni följa.

Edmund allägsnade sig, utan att ha gifvit akt på tvänne kvinnor, hvilka bredvid honom legat på knä och, utan

att låta störa sig i sina böner, ej förlorat ett enda ord af det som blifvit sagdt. Dessa utbytte en förtrolig blick med hvarandra och lemnade derefter, den ena efter den andra, kyrkan.

Om aftonen infann sig Edmund på bestämd plats och tid, och denna gång ensam. Han såg kort derefter en neger på en skymmel, den han genast följde, hvaremot vi nu vilja gå något tillbaka i berättelsen.

X.

Det skall för mängen af våra läsare synas obegripligt, huru markis Dagnilla, en af de rikaste godsegarne på Cuba, kunde stå i ett så förtroligt förhållande till de båda banditerna, dem vi sett handla efter hans befallningar. De lagliga myndigheterna voro vid denna tidpunkt alldeles vanmäktiga och plantagegarne måste derföre för sin egendoms betryggande formligen underhandla med de röfvar- och tjufband, hvilka ströfvade utikring deras områden. Man kom derföre öfverens om en bestämd årlig summa eller ett visst förråd af lifsmedel; men sedan var man också säker och kunde till och med i hvarje fall

påräkna banditernas tjenstaktighet. Sålunda voro nu Isturiz och Algedro en skyddsvakt för markisens gods samt hans beredvillige handlangare för hvad ändamål som helst.

Vi vilja nu återvända till Tobina. Då hon lemnat Josefa, hade hon varit nog lycklig att undgå serenos och skyndade nu till herr von Harcus bostad. Men då hon, knappt hundra steg ifrån sitt mål, vek om ett gathörn, varseblef hon tvänne stora skuggor, hvilka långsamt gingo henne till mötes, men plötsligen gömde sig i en dörrfördjupning. Hon ville hastigt skynda fram till huset, för att undgå den sista faran, då tvänne karlar plötsligen fattade henne i armarne.

— Isturiz! Algedro! — utropade hon.

— Ja, vi själfva!

— Hvad kan ni vilja mig? — frågade slafvinnan, som i farans ögonblick återfått sin kallblodighet.

(Forts.)

Kakabikas vattenfall i Nordamerika.

Härmed följer Romanbihanget: "Adepten," pag. 153—160.

Nästa No utgifves Söndagen den 24 Oktober.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.